

[Foul Møller.]

tanke går ud på at føre dette overskud over til de sædvanlige kreditinstitutter og ad den finanspolitiske vej skabe en større mulighed for friere kreditpolitik og mindre mulighed for at favorisere enkelte låntagere.

Det ærede medlem mente at skulle gøre mig opmærksom på, at der var bemyndigelse i boligstøttelovgivningen til udstedelse af boligobligationer. Det er ikke nødvendigt; jeg gjorde selv opmærksom på det i mit indlæg, og netop derfor mener jeg ikke, at tanken burde være fremmed. Da vi for to år siden vedtog boligstøttelovgivningen og indsatte denne bestemmelse i boligstøtteloven, måtte det vel være tanken, at den skulle anvendes, og at man herigennem skulle have midler til at undgå de kontante udbetalinger og den deraf følgende favorisering af bygherrer i forhold til andre låntagere i samfundet. Jeg kan ikke tænke mig andet, og det er altså denne bemyndigelse, der ikke er brugt hidtil, som vi ønsker at anvende i fremtiden.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Jeg forstod på hans betragtninger, at han endnu ikke helt havde opfattet, hvad det drejede sig om og derfor var lydhør over for drøftelse af problemet i udvalget, og deri vil vi da gerne deltage i håb om et godt resultat.

Den højtærede finansminister var inde på problemet med hensyn til sparebeviserne og sagde, at vi var dog de mindst modige af alle, for vi ville slet ikke tage stilling. Nu vil den højtærede finansminister have lagt mærke til, at det ærede medlem hr. Hans Knudsen havde fået en noget anden opfattelse, nemlig den, at vi havde taget stilling og ligesom partiet venstre var gået imod, at der skulle fortsættes med sparebeviserne, og imod, at tøjskatten skulle indregnes i pristallet. Den højtærede finansminister ville også, hvis han ikke, medens jeg talte, var blevet så stærkt optaget fra anden side, som han blev netop på det tidspunkt, da jeg gjorde opmærksom på vor stilling, være bekendt med — hvad der vil fremgå af det ærede medlem hr. Hans Knudsens tale og af min egen tale, når den foreligger trykt — at vi naturligvis

mener, at hvis det flertal, som gennemførte tøjskatten, ønsker sparebevisordningen forlænget som foreslået, må det blive flertallets sag; flertallet kan gennemføre det, men så har flertallet også ansvaret for de virkninger, det får på pristallet.

Men efter vor opfattelse kan man hverken sige, at mæglingforslagets ophøjelse til lov forudsætter en forlængelse af sparebevisordningen, eller at sparebevisordningen i det hele taget betyder en lettelse for lønmodtagere eller andre. Efter vor opfattelse er der derfor ikke tale om noget brud på mæglingforslaget. Det ærede medlem hr. Hans Knudsen erkendte jo da også, at folketinget når som helst kan indføre en ny afgift uden hensyn til, hvilke mæglingforslag der er gennemført i tinget eller andre steder, og at folketinget jo faktisk har gennemført denne afgift efter mæglingforslagets vedtagelse. Da mæglingforslaget blev vedtaget, var tøjskatten en 2-årig beskatning, og de, der deltog i forhandlingerne om mæglingforslaget, måtte regne med, at tøjskatten udløb fra og med den 1. april 1957. Efter mæglingforslagets ophøjelse til lov har man så forlænget tøjskatten, og derefter har man sagt, at man også ville forlænge sparebevisordningen. Ingen har imødegået den betragtning, at indkomsterne her i landet vil være præcis de samme, hvad enten vi har sparebevisordningen, eller vi har tøjskatten uden for pristallet. Om man har stemt for mæglingforslaget eller imod mæglingforslaget — man får hverken mere eller mindre i løn, hvad enten vi følger den ene eller den anden fremgangsmåde. Det, der sker, hvis man ikke forlænger sparebevisordningen, er, at man ikke får det stykke papir ind ad døren med posten i november måned.

Så er spørgsmålet: er det af særlig interesse for skatteborgerne at få dette papir? Er det en særlig gave til skatteborgerne — når man dog må erkende, at de selv kommer til at betale det, ja, muligvis ikke alle, for nogle kan jo være døde i mellemtiden, men i hvert fald de, der lever på indfrielsestidspunktet? Og så er det, vi spørger: vil det da ikke være rigtigt, hvis man vil arbejde med disse ting, ærligt at sige, som man tidligere har gjort for visse afgifters vedkommende: lad os holde disse afgifter uden for pristallet.